

Olli Berg

*Palava tulitikku
pimeässä huoneessa*

Omistettu:

Anniina

Julia

Inka

Ella

Seppo

Inspiraatio:

Rockabye

Vanha nainen hunningolla

Crazy Trumpets

Mania

Pommi (pampampam)

Juha 88

Frendit

Taru Sormusten Herrasta

Shrek

Lost

Sisältää juonipaljastuksia Frendeistä ja Tähtiin kirjoitusta virheestä

1.

Kun kaikki muut täyttivät kaksikymmentä, sai sitä kuulla jatkuvasti siitä, kuinka ikäkriisiytyneitä he olivat: ”voi ei, elän jo kolmatta kymmentä”, ”voi ei, kaksi vuosikymmentä nyt takana”, tai ”kun tämä sama aika on mennyt uudestaan, olen jo neljäkymmentä, NELJÄKYMMENTÄ!”

Itseäni pyöreiden täyttäminen ei ole koskaan vaivannut, eikä vaivaa vieläkään, vaikka juuri tänä kuukauden loppukesän päivänä sen olen saavuttanut. Mutta minä en olekaan ihan kuten kaikki muut, minä tiesin jo seitsemäntoistavuotiaana, että en tule koskaan elämään kolmekymppiseksi.

Tämä ei ole nyt mikään traaginen syöpänuoren tarina. Minulle ei kukaan ole koskaan kertonut, että elämäni päättyy vasta sen alkupuoliskolla, niin onnekas en ikävä kyllä ole ollut. Minä olen sen itse joutunut päättämään, sillä eläminen vain sattuu olemaan hieman turhan rankkaa omaan makuuni.

Mitä tässä nyt voisi oikein sanoa – en usko, että nuoren naisen arkiset ongelmat koskaan vakuuttaisivat ketään ymmärtämään sitä päätöstä, mutta sen takia en ollut kertonutkaan siitä päätöksestä kenellekään. Kaikista vaikeimpina hetkinä ajatus kuolemista oli kuitenkin kuin palava tulitikku pimeässä huoneessa, se ei valaissut koko huonetta, mutta piti huolen siitä, että pimeys

ei tehnyt hulluksi. Oma tikkuni ei ollut vielä palanut loppuun.

Lapsuuteni ja nuoruuteni eivät olleet mitenkään poikkeuksellisen raskaat. Toki vanhempani ryyppäsivät, välillä jopa löivät toisiaan, sekä erosivat jatkuvasti, mutta minulle he harvemmin tekivät kuitenkaan muuta kuin huusivat ja välillä kännipäissään tulivat kertomaan, kuinka hyvä tyttö olin. Isosiskoni oli yleensä se joka sai kärsiä enemmän. Mutta oli meillä hyvät hetkemme, kuten kaikilla muillakin perheillä.

Minä olen meistä kahdesta nuorempi. Isosiskoni Ada on meistä se pitkä, kaunis ja rauhallinen. Kaikki eivät pidä hänestä, eikä hän sitä heiltä kaipaakaan. Minä taas olen juuri siinä pitkän ja lyhyen välissä, en nyt varsinaisesti ruma edes omasta mielestäni, mutta en nyt silti lähelläkään sitä mitä Ada. Ada on urheilullinen ja hänellä on suorat vaaleat hiukset, joita hän voi pitää huolletta auki ja muotoja häneltä löytyy enemmän kuin joltain muulta yhtä hoikalta. Minä olen hoikka vain koska en syö kovin paljon, muotoja minulla ei ole lainkaan. Hiukseni ovat hartioihin asti, mutta ne eivät ole suorat, joten joudun aina turvautumaan hätänutturaan.

Nyt on ensimmäinen syntymäpäiväni kun asun omassa kodissani, tai omassa ja omassa, on minulla kämppis, joka ei puhu kanssani samaa kieltä. Teki hän minulle silti kerran keksejä, mutta todennäköisesti vain siksi kun rikkoi sitä ennen lempimukini. Suunnitelmia minulla ei vielä illalle ole, mutta ei se mitään, yleensä en paljon mitään suunnittelekaan. Todennäköisesti joku kuitenkin haluaa minut baariin tai edes puistokumpalle – olenhan sentään päivänsankari.

Heittäydyn sängylle selälleni ja venytellessäni meinaan pudottaa läppärini lattialle. Tunnen oloni melko ahdistuneeksi tekemisen puutteesta, joten alan hieroa hellästi reisiäni, mikä aina rauhoittaa minua edes hie-
man. En tiedä onko se jotain minkä olen oppinut jo nuorempana, vai johtuuko se siitä, että hieroessani niitä tunnen, kuinka jalkojeni arpeutunut laineikas iho liukuu käsieni alla, ja muistuttaa minua siitä pienestä määrästä kontrollia, mitä minulla omassa elämässäni on.

Huokaisen syvään ja vilkaisen kelloa joka näyttää jo kymmentä yli yhdeksää illalla. Tunnen heti pienen piston rinnassani, kun lähes huomaamattani mielessäni käy ajatus siitä, ettenkö minä olekaan tarpeeksi miellyttävää seuraa kavereilleni. Impulsiivinen ikävä ajatus. Niitä minulla riittää.

Nousen taas ylös ja avaan vaatekaappini ja mietin miltä haluan viestittää kenelle tahansa, jonka kanssa ulos menisin: olenko huoleton ja laitan lökärit ja topin, haluanko olla pirteä ja heittää oranssin kesämekon päälle, vai ehkä vähän helpon oloinen ja panna päälleni raidallisen crop topin ja korkeavyötäröiset shortsit, jotka kuitenkin taktisesti peittävät reiteni. Päädyn lopulta pirteään, sillä se on se, mitä haluaisin ololtani. Ehkä voin huijata itseni siihen.

Sitten puhelimeni tärisee ja säpsäyttää minut, viesti on luokkalaiseltani Jannelta, joka kysyy minua muiden luokkalaisten mukaan kotini lähellä olevan kosken rantaan. Vastaan tietenkin myöntävästi ja tunnen jo kuinka into lähtee kasaantumaan sisälläni. Totean itselleni, että kesämekko on tosiaan paras valinta rannalle,

vaikka en tiedäkään kuinka lämmin ulkona enää tähän aikaan on.

Vilkaisen ulos ikkunasta, missä paistaa edelleen aurinko, mutta luottoni sen lämmitykseen on melko pieni. Alan kaivaa uudestaan vaatekaappiani ja etsiä jotain harteille vedettävää, mutta vaikka kuinka tongin en löydä mitään siihen hetkeen sopivaa. Suivaannun tästä ja kiskon mekon pois päältäni ja heittäydyn takaisin sänkyyn. Tunnen, kuinka käsittämätön kiukku pulppuaa ylös pitkin selkärankaani, vaikka kuinka yritän sitä tukahduttaa. Läimäytän itseäni kasvoihin kerran ja se helpottaa hieman. Vedän syvään henkeä ja puhallan sen hieman päristen ulos. Nousen uudestaan ylös ja nojaan vaatekaappini reunaan, silmäillen epämääräistä kangaskekoa ja hieron toisella kädelläni oikeaa reittäni.

Päädyn lopulta vain vetämään hieman pussittavat kangashousut jalkaani ja mustan topin päälleni. Sukat minulla on aina, sillä varpaani palelevat lämpötilasta riippumatta. Nappaan avaimet mukaani, tai ainakin jotain, mitä luulen avaimiksi, ja astelen malttamattomasti eteiseen, missä vedän lenkkarini pikaisesti jalkaan ja poistun ovesta ulos, ennen kuin kämppikseni tulee kysymään mitään jollain tuntemattomalla kielellä.

Voi paska, unohdin ottaa hupparin naulakosta. Nyt on kuitenkin liian myöhäistä murehtia sitä, sillä kun minä menen eteenpäin, niin en lähde enää yhtään jarruttelemaan. Ja jos minulla tulee kylmä, niin mitä sitten? Sitten kärsin kylmästä.

Koskelle on reilu viidensadan metrin matka. Ulkona tuulee hieman, mikä tietysti tekee hennosta ilta-auringosta täysin hyödyttömän. Onneksi kavereiden luokse

saapuessani huomaa, että puistoskumpalla sitä tosiaan ollaan, osa jo sen verran ottaneena, että eivät varmasti estä juhlakalua lainaamasta juomia.

”Ida-rakas! Hyvää syntymäpäivää!” huutaa yksi koulukavereistani ja yksi tämän hetken lempi-ihmistäni, Jemina, joka kuuluu ehdottomasti siihen enemmän kaksin kerroin olevaan puoliskoon porukasta. Jemina hyökkää kiinni tiukkaan halaukseen, kuten hänellä on tapana tehdä, varsinkin kun on juonut tarpeeksi. Meillä on ollut lähikuukausina muutaman kerran hieman sutinaa ja pari kertaa hieman enemmänkin.

”Kiitos, Jennu-rakas”, vastaan ja sivuutan halauksen nappaamalla Jeminalta tämän Kossupullon ja otan siitä huikan. Viina on, kuten aina, karmean maakuista, mutta tarjoaa lähes aina väliaikaista kevennystä elämään.

”Miks sua ei oo näkyny koulussa?” Jemina kysyy lopettaen halaamisyritykset. Hän katsoo minua tiukemmin, kuin mitä voisi niiltä promilleilta odottaa. Väistän katsetta hieman ja tunnen, kuinka vatsani tekee nopean kierroksen, mutta lopulta vain heilautan kättäni ja yritän sivuuttaa Jeminan tuomitsevalta särähtävän sävyn. ”Mihin aikaan te oikeen aloititte, jos oot jo tossa kunnossa?” kysyn puolestani ja Jemina ei pysty selvästi pitämään punaista lankaansa hyppysissään, sillä hän päästää todella kimakan ja hitaan naurun suustaan ja näyttää hieman syylliseltä.

”Siis mulle sanottiin, että en saa kokonaista pulloa vedettyä alas ykkösellä”, Jemina sanoo ja osoittaa minun kädessäni istuvaa pulloa, jossa on vielä neljäsosa jäljellä. ”En saanu.”

Pyöräytän silmiäni. Jemina on minua kaksi vuotta nuorempi, ja nämä ovat aina niitä hetkiä, kun huomaan sen. Samaan aikaan tunnen huolta häntä kohtaan, mutta mieleni tekisi myös vain sättiä häntä siitä, että tekee jotain niin tyhmää ja ajattelematonta. Taputan häntä olalle, enkä anna pulloa enää takaisin.

Tunnen heti, että iltani on mennyt pilalle. En pidä siitä, kun minulle tärkeät ihmiset leikkivät terveydellään. Tekopyhähän minä olen, mutta silti. Tunnen taas, kuinka raivon partaalle menen ja joudunkin jälleen käyttämään kaiken itsehillintäni mitä minulta löytyy, että en vain marssisi takaisin kotiin. Päädyn ottamaan toisen huikan pullosta ja irvistän taas sen pahalle maulle.

Menen juttelemaan Jannen kanssa, joka on melko selvänä edelleen. Valitan hänelle siitä, miten porukka antaa Jeminan kallistaa puolikas viinapullo, mutta en saa sellaista vastaanottoa mitä kaipaisin, joten tulen edelleen huonommalle tuulelle. Päädyn vain seurailemaan sekoilevaa ihmismassaa, enkä oikein halua enää liittyä hauskanpitoon.

Istuskelen kivipaadella vanhan lyhtypylvään edessä kädet puuskassa ja hytisen vähän, sillä viileä tuuli ja jatkuvasti himmenevä aurinko kylmentävät ilmaa ja minä idiootti en ottanut sitä huppariakaan mukaan. Päästän pahantuulisen henkäyksen ja tunnen, kuinka viha kuplii sisälläni, vaikka en sitä millään lietsokaan.

Katselen ihmisiä riehumassa ja pelleilemässä keskenään, ja pohdin miksi en voi vain mennä siihen mukaan. Tunnen itseni jollain tapaa yksinäiseksi ja vaikka en sitä itse tunnistakaan, surulliseksi. Haluaisin vain, että joku tulisi luokseni ja aidosti välittäisi minusta.

Tai edes pitäisi minua lähellä. Mutta ei, tässä minä istun yksin sääliittävänä liian vähissä vaatteissa ja jo tästä pienestä määrästä viinaa selvästi päihtyneenä.

Kulautan loput pullosta ja pudotan sen vieressäni olevaan roskikseen. Hieron kasvojani ja yritän terästä ajatuksiani, mutta kaikki tuntuu vain tasapaksulta vihan ja huolen sekoitukselta, josta mistään ei saa kiinni. Yhtäkkiä huomaan, että Jemina lähestyy horjuvin askelin minua kohti ja vaikka olenkin uupunut ja häneen hieman tympääntynyt, väläytän silti hänelle tyypillisen ystävällisen hymyni.

Jemina ei vaikuta kovin hyvinvoivalta. Hän katsoo minua harittavilla silmillään ja nostaa hetkeksi oikean kätensä ylös ja näyttää siltä, että on sanomassa jotain. No eipä sanokaan, vaan oksentaa taidokkaasti, sekä itsensä että minun päälleni ja tietysti kivipaaden eteen meidän väliimme.

Sekunnin murto-osan istun hievahtamatta paioillani, kunnes hyppään alas ja vihani on tipotiessään, tunnen jopa jonkinlaista onnellisuutta, kun tartun Jeminaa käsistä ja komennan toimimaan.

"No niin, Jennu, valoja päälle", sanon napakasti ja vedän hänet kauemmas oksennuslätäköstä. Silmäilen muita ja kysyn: "Onko jollain paperia tai jotain?"

Porukka ei vaikuta kovin kiinnostuneelta tapahtuneesta, joten tartun Jeminaa tiukasti vyötäisiltä ja talutan pois päin muista. Jemina vaikuttaa siltä, että ei meinaa enää edes pysyä hereillä, joten läpsäytän häntä hieman poskille. Hän havahtuu jonkin verran ja hyväksyy sen,

että lähden kuljettamaan häntä kohti kotiani. Matka sujuu hyvin, kunnes alan kaivaa avaimiani ja tajuan, että olen ottanut väärän nipun mukaan.

En kuitenkaan hermostu, kuten yleensä tekisin, vaan istutan Jeminan porraskäytäväni edessä olevalle katukiveykselle. Otan puhelimeni ja laitan kämppikseleni viestiksi avainemojin, koska kuten aiemmin liioittelmatta mainitsin, meillä ei ole yhteistä kieltä. Seuraan viestikenttää hetken aikaa ja käyn välissä tuuppimassa Jeminaakin hieman hereille, kunnes viestikentässä lukee nähty ja alan odottaa jonkinlaista ilmestystä kämppiksestäni ja avaimesta. Ihme ja kyllä porraskäytävän ovi aukeaa ja kämpppis kurkkaa sieltä ulos hieman hämilisen näköisenä, katsoen ensin minua ja oksennuksen kyllästämiä housujani ja sen jälkeen Jeminaa, jota alan taas auttaa ylös.

Kämpppis selvästi ymmärtää mistä on kysymys, ja vaikka ei lähdekään auttamaan minua Jeminan raahamisessa, odottelee hän aina ovensuilla ja pitää niitä auki meille. Kotiin päästyämme meinaa Jemina romahtaa lattialle, mutta saan hänen paitansa selkämyksestä kiinni juuri ennen sitä. Kämppikseni katsoo minua myötätuntoisen kysyvästi, joten huiskautan hänelle kättä ja vapautan hänet tästä sotkusta.

”Okei, tuuppa niin käydään vähän suihkussa, jooko?” maanittelen Jeminaa, joka nyökkää heikosti ja antaa minun taluttaa hänet kylpyhuoneeseen, jossa riisun hänet vaivalloisesti ja istutan tällä kertaa suihkujakkaralle. Riisuudun itsekin ja huuhtelen enimmät oksennukset pois vaatteistamme lavuaarissa. Sitten käänän

suihkun kylmälle ja päästän sen laskemaan suoraan Jeminan selkään. Hänellä kestää hetken tajuta mitä tapahtuu ja sinä aikana olen jo kastellut myös hänen päänsä.

”Hyii, ei, lopeta”, Jemina sanoo heikosti. Nau-
rahdan ja laitan suihkun lämpimälle. Otan Jeminaa leu-
asta kiinni ja nostan kasvojani kohti. Hänen silmänsä
harittavat edelleen, mutta nyt ne sentään tuntuvat ym-
märtävän missä ovat. Hän pudistaa päätään ja nostaa
kasvonsa kohti suihkua.

Tunnen oloni lämpimäksi, rauhalliseksi ja ehkä
jopa hieman hilpeäksi, kun pesen Jeminan hiuksia, jotka
nekin olivat tahriutuneet oksennukseen. Normaalisti
alastomuus on minua kiusaannuttava asia, mutta jostain
syystä en edes kiinnitä siihen nyt huomiota. Jemina huo-
juu hieman paikoillaan, mutta ei yritä karata, mitä pidän
positiivisena. Valutan vettä myös itseni päälle ja taputan
Jeminaa selkään, jotta tämä tajuaisi olevansa valmis ja
siirtymään.

Jemina odottaa seisten, lähes nuokkuen, että
olen valmis, jolloin tulen hänen luokseen ja kiedon hä-
nen ympärilleen pyyhkeen. Kuivaan toisella pyyhkeellä
hänen hiuksiaan ja kietoudun sen jälkeen siihen itse.
Talutan Jeminan huoneeseeni ja otan matkalta banaa-
nin ja lasin vettä mukaan. Jemina on niin väsynyt, etten
saa häntä tarttumaan edes vesilasiin, joten nykäisen
pyyhkeen pois häneltä ja peittelen sänkyyni.

Olen itse melko lailla jo raitistunut, joten pistelen
banaanin poskeeni ja hörpin veden pois. Katselen joten-
kin rauhoittuneena, kun Jemina vaipuu alkoholin aiheut-

tamaan koomaan. Pidän itse pyyhkeen vielä ylläni ja palaan keittiöön, tai itseasiassa vain kuljen sen läpi parvekkeelle, minne menen aina vetämään henkeä.

Nojaan kaiteeseen ja katselen koskelle päin, missä edelleen muut varmaankin juhlivat perusperjantaita. Itse olen nyt tyytyväinen, että olen vain kotona. Mietin Jeminaa nukkumassa sängyssäni ja tyrskähdän ajatukselle. Saman tien kyseenalaistan kuitenkin ajatuksen sopivuuden. Miksi minä olen näin mielissäni siitä, että sain kantaa Jeminasta huolta, tai siitä että hän nukkuu sängyssäni?

Haron hiuksiani ja palaan mieli taas tummuneena sisään. Otan keittiöstä mukaan taas banaanin ja lasin vettä, ja ne mukanani menen huoneeseeni. Jemina havahtuu hieman, kun tulen sisään ja vetäytyy sängyssä seinää kohti ja vetää peittoa pois edestä, jotta voin käydä hänen viereensä. Lasken lasin ja banaanin yöpöydälle ja riisun pyyhkeeni ja ripustan sen valkoisen meikkaustuolini päälle, missä sen helmat laahaavat lat tiaa. Puen suuren mustan yöpaidan päälleni, kömmin Jeminan viereen sänkyyn ja kaivaudun saman peiton alle hänen kanssaan. Jemina työntyy minua kohti ja antaa minulle kiltin pienen suukon huulille ja tunnen taas, kuinka hetkeksi kaikki huolet karkaavat mielestäni, joten halaan häntä tiukasti ja yritän saada unen päästä kiinni.

Aamulla herättyäni melko pitkien yönien ja perus darrasuihkun jälkeen, menen huoneeni ovelle kurkkaamaan missä jamassa Jemina on. Ovenkahvan pieni narahdus havahduttaa häntä hieman ja hän kääntyy kat-

somaan minua kohti turvonneilla silmillään, katsoo hieman ympärillensä ja näyttää sitten ymmärtävän missä on.

"Huomenta", sanon hänelle ja nojaan ovenkarmiin. Hän kohottaa hieman kättään ja vetää päänsä peiton alle. Astelen sänkyä kohti ja istun sen reunalle. Lasken kahvimukin kädestäni yöpöydälle. "Nukuitko hyvin?"

Jemina kohauttaa olkiaan peiton alla eikä sano mitään ja tunnen, kuinka pieni turhautuminen leviää minuun. Lasken käteni hänen kyljelleen ja istun vain paikoillani hiljaa, odottaen että hän ottaisi minuun jonkinlaista kontaktia. Kun sitä ei tapahdu, nousen melko riva-kasti ylös, nappaan kahvimukini yöpöydältä ja marssin painavin askelin ulos huoneestani takaisin parvekkeelle, missä olen ottanut tavaksi kuivatella aina suihkun jälkeen.

Istahdan taas samalle tuolille ja nostan jalkani takaisin kaiteelle. Minua ärsyttää, että Jemina vain ohittaa minut sen uhalla, että menetän hermoni. Minä olen ollut hänelle niin ystävällinen aina, mutta hän aika ajoin kohotelee minua niin kuin emme olisi tavallista läheisempiä. Tai siis ainakin minä ajattelen hänestä enemmän kuin kenestä tahansa muusta kaveristani, mutta ehkä tunne sitten onkin vain yksipuolinen.

Tuhahdan itsekseni, kun huomaan ajatusteni kulkevan tätä myrkyllistä kehää. Vihaan itsessäni sitä, että olen niin herkkä. Vihaan sitä niin paljon, nyt Jeminakin vain ajattelee, että olen needy ja että haluan hankia lapsia hänen kanssaan. Mutta toisaalta hänen vieressään oli niin kiva olla, saada hieman läheisyyttä. Ei hän ole sitä voinut unohtaa jo nyt, eihän?

Paitsi jos hän ei edes välittänyt siitä, että olin hänen vieraissaan. Olin vain välttämätön paha, ihminen joka vain auttoi häntä selviämään tavallisesta kännisekoilusta ehjänä. Minä siis olen välittänyt hänestä, mutta hän ei vaihda edes tervehtimään minua herätessään, vaikka nukkuukin MINUN SÄNGYSSÄNI.

Ruumiini alkaa tutista vihasta ja puristan kahvikuppia lujasti kaksin käsin, saadakseni hieman hillittyä vihaani, enkä välitä siitä, että muki polttaa käsiäni. Olen niin pettynyt itseeni. Minkä takia minun täytyi väkisin tuoda Jemina mukanaan? Olisi etsinyt itse paikan missä nukkua ja siistiä. Nousen seisomaan, sillä olen aivan liian hermona ollakseni paikallani. Aurinko häikäisee ja tuntuu tukahduttavalta, myös darrapäätänsärkyni on pahentunut istumisen aikana. Hermoni ovat äärimmäisen kireällä ja yritän hengittää rauhallisesti ja huijata kehoni luulemaan, että rauhoitun.

Kesken hengittämisen naapuripuussa piileskelevä varpunen päästää sirisevän viserryksen. Suivaan niin pahasti, että paikkaan kahvimukini päin puuta. Muki sotkeentuu lehtiin ja pikkuoksiin, eikä edes pirstoudu, mikä raivostuttaa minua vain entisestään. Kehoni tuntuu lähes särkevän, kun se tärisee niin voimakkaasti. Taputan kaidetta lujaa käsilläni ja päästän värisevän hengityksen, mutta silläkään ei ole enää tunteeseen vaikutusta.

Paahdan oikopäätä kylpyhuoneeseen, lukitsen oven ja riisun housuni. Alan tiedostaa kuinka kohta tunteei menettävät valtansa minuun. Hengitän syvään ja hieron oikeaa reittäni hellästi, kuten aina teen. Kurotan

peilikaapin päälle ja vedän hiustenleikkaussakset käsiini. Nostan oikean jalkani WC-pöntön kannen päälle ja hengitän aivan kuin olisin juossut kilometrin villieläintä karkuun. Avaan sakset ja nojaan niiden terää peukaloani vasten, etusormen tukiessa toiselta puolelta kahvasta. Hengitän syvään ja nopeasti monta kertaa, aivan kuin ladataan itseäni. Lasken sakset reidelleni ja hengitän vielä lisää, vielä kolmesti.

Sitten vedän terän reiteni poikki. Puuskahdan tilanteen laukeamisesta, en ole kuitenkaan tyytyväinen, sillä jälki on niin pieni. Asetan saksien terän muutaman sentin päähän edellisestä ja olen vetämässä, mutta en ole ehtinyt saada tarpeeksi energiaa vetoon. Vedän siis vielä henkeä uudestaan, uudestaan, ja vielä kerran, sitten vedän.

Päästän tukahdutetun huudon ja katson suoraan kohti kattoa. Päässäni pyörii ja hengitykseni käy vauhkona, suljen silmäni ja tunnen, kuinka jokin sykkii reidesäni. Tunne on niin voimakas, että se on vaikeaa ymmärtää. Lasken jalkani takaisin lattialle ja vajoan pöntön kannelle istumaan. Koko kehoani lamannut raivo on täysin kadonnut, kehoni muuttunut epämääräisen ja vieraan tuntuiseksi, en ole edes varma olenko enää olemassa.

Nautin kevyestä olostani ja siitä että en oikein tiedosta enää koko tilannetta. Mietin mitä ihmiset ajattelisivat, jos he näkisivät minut nyt tässä lyyhistyneenä. Ajatus huvittaa minua ja naurankin hieman. Pudistan päätäni hitaasti ja aivoni tekevät siitä poikkeuksellisen aaltoilevan tuntuista. Sekin on mielestäni hauskaa, joten jatkan sitä vielä.

Reiteni tykyttää kuitenkin ja palauttaa minua pikkuhiljaa todellisuuteen. Vetäisen pääni takaisin eteeni ja avaen silmäni huokaisten. Pyyhin silmiäni, jotka jostain syystä ovat kostuneet ja suuntaan sitten huomioni tykytykseen. Katson reittäni, joka on alkanut pikkuhiljaa vuotaa. Toisen viillon reunat ovat kääntyneet hieman ulospäin ja sisäosa paistaa edelleen valkoisena, vaikka punainen on alkanut jo tihkua. Katson sitä ja tunnen pienen ylpeyden piston vatsassani.

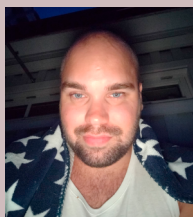
Kurotan lavuaarin toiselle puolen ja otan pyyhenaulakossa roikkuvasta muovipakkauksesta muutaman vanulapun ja painan niistä yhden pienemmälle haavalle ja kaksi isommalle. Painan niitä ja tunnen edelleenkin, kuinka paineet vain karkaavat sisältäni. Alan tuntea oloni rauhalliseksi ja jopa väsyneeksi. Katselen pieniä verinoroja, jotka olivat jo kerenneet valua reittäni pitkin lattialle ja huomaan kuinka pieni apeus alkaa vallata mieltäni.

Hyväksyn sen, ja myös sen, että tiedän olevani melko surullinen tapaus. Vaihdan vanulappuja reidelläni ja jatkan painamista hetken, ennen kuin leikkaan ensiapukorista löytyvästä haavateipistä palat, joilla saan liimattua sidetaitokset paikalleen.

Huokaisen syvään ja hieron silmiäni, jotka tuntuivat samalta kuin juuri herätessäni, raskailta ja herkiltä. Vedän housut takaisin jalkaani ja nousen seisomaan. Nojaan lavuaariin, kuten herättyäni ja näen surkean kuvajaiseni, joka on vain varjo siitä mitä se oli aiemmin samana aamuna.

Ida on juuri täyttänyt 20 vuotta. Hänen elämänsä koostuu koulusta, nukkumisesta, ihmissuhteista, sekä mielenterveysongelmista. Koronavuosi tuo omat haasteensa jo valmiiksi hankalaan elämään, joka ei pysy tasaisena yleensä kuukautta pidempään ja kitkaa ihmissuhteisiin aiheuttaa varsinkin ailahtelu, sekä itsetuhoisuus. Itsetuhoisuus on iso osa Idan arkea, sillä hän on päättänyt ettei aio elää yli 30-vuotiaaksi.

Kirja ei välttämättä sovellu kaikista herkimmille lukijoille eikä akuutista itsetuhoisuudesta kärsiville henkilöille graafisuutensa vuoksi. Mikäli kärsit mielenterveysongelmista, hae apua kuntasi terveydenhuollosta, työterveydestä, tai hakeudu tarvittaessa päivystykseen. Myös kriisipuhelimeen 092525011 sekä yleiseen hätänumeroon 112 voi soittaa.

Olen vuonna 1996 syntynyt helsinkiläinen, mutta nykyään asun Turussa. Olen kirjoittanut esikoisteostani Palava tulitikku pimeässä huoneessa noin kolme vuotta. Kirjasarjan toinen osa on jo tekeillä. Seuraa Instagramissa @lappuhelvettikirjailija niin saat ensi kädessä tietoja projektin etenemisestä.

Sairastan kaksisuuntaista mielialahäiriötä ja elän myös epävakaa persoonallisuus-diagnoosia kantaen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND